

РЕШЕНИЕ

№ 18125

гр. София, 13.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3788** по опис за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс, във вр. чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДС/.

Образувано е по жалба на В. Р. О., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. Б, ет. 5, ап. 25, чрез адв. И. Г., срещу Заповед № ЧР-285 / 13. 03. 2026 г. на министъра на електронното управление за прекратяване на временно преназначаване.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания административен акт е незаконосъобразен. Твърди се, че при издаване на оспорваната заповед са нарушени административно производствените правила поради липса на мотиви и са допуснати противоречия с материалните разпоредби, доколкото не е съобразена оценката за изпълнение на служебните задължения. Сочи се нарушение на изискванията на ЗДС за определяне на срока за преназначаване и съответно невъзможност за прекратяване преди определения законов срок. Твърди се нарушение на принципа за съразмерност и липса на фактическа обосновааност. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед. Претендира разноските по делото, съобразно представен списък.

Ответникът – министъра на електронното управление, чрез процесуалния си представител, моли съда да остави жалбата без уважение и да постанови решение, с което да потвърди като законосъобразна оспорената заповед. Представя писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят В. Р. О., е заемала длъжността „държавен експерт“ в отдел „Мониторинг,

верификация и плащане“ в Дирекция „Управление на програми и проекти“ в Министерството на електронното управление“ /МЕУ/.

Със заявление до министъра на електронното управление В. О. е дала съгласие да бъде временно преназначена по реда на чл. 82а от ЗДСл, считано от 18. 11. 2024 на длъжността „директор“ на Дирекция „Управление на програми и проекти“ до назначаване на титуляр на длъжността, но не повече от 4 години.

Със Заповед № ЧР-321 / 13. 11. 2024 г. на министъра на електронното управление, О. е преназначена на длъжността „директор“ на Дирекция „Управление на програми и проекти“ до назначаване на титуляр на длъжността, но не повече от 4 години.

Със заявление до министъра на електронното управление В. О. е дала съгласие да бъде преназначена, считано от 17. 04. 2025 г. от длъжността „директор“ на Дирекция „Управление на програми и проекти“ на длъжността „директор“ на Дирекция „Управление на програми“.

Със Заповед № ЧР-163 / 16. 04. 2025 г. на министъра на електронното управление, О. е преназначена на длъжността „директор“ на Дирекция „Управление на програми“ до назначаване на титуляр на длъжността, но не повече от 4 години.

Със Заповед № ЧР-285 / 13. 03. 2026 г. на министъра на електронното управление е прекратено временното преназначаване на В. О. като „директор“ на Дирекция „Управление на програми“ и същата заема предишната си длъжност „държавен експерт“ в отдел „Програмиране оценка и договаряне“ в Дирекция „Управление на програми“.

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 13. 03. 2026 г. и е оспорена с жалба подадена чрез ответника до АССГ.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД обосновава следните правни изводи:

С разпореждането за насрочване на делото са дадени указания на ответника да представи доказателства за датата на постъпване на жалбата в неговото деловодство, но такива не са представени. От страна на процесуалния представител на ответника изрично е посочено, че не оспорват подаването на жалбата в законоустановения срок, поради което съдът е приел за безспорно, че жалбата е подадена в срок.

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в качеството му на орган по назначаването или преназначаването.

Съгласно чл. 82а, ал. 1 от ЗДСл, с писмено съгласие на държавния служител той може да бъде преназначен за срок не по-дълъг от 4 години на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на минималните и специфичните изисквания за нейното заемане.

В конкретния случай от страна на държавния служител е налице заявление за преназначаване, като след структурни промени в министерството е налице и второ такова, съответстващо на новото наименование на дирекцията.

Като мотив в оспорената заповед е посочено, че след направена преценка и установена служебна необходимост от подобряване на работата и по-оперативна функционалност при организация и изпълнение на дейностите на дирекцията, се прекратява временното преназначаване на В. О. на длъжността „директор“ на Дирекция „Управление на програми“.

Съдът намира така изложените мотиви за прекалено общи, което ги приравнява на липсата на мотиви.

С разпореждането за насрочване на делото са дадени изрични указания на ответника, да

представи доказателствата, послужили като основание за издаване на оспорения акт, включително посочената „направена преценка и установената служебна необходимост“, но такива доказателства не са представени. Съобразно изявлението на процесуалния представител на ответника, няма други доказателства по преписката.

Видно е, че в конкретния случай не са налице изложени конкретни основания, които да обусловят основанието за прекратяване на преназначаването, като изложените „мотиви“ всъщност не се базират на направена реална преценка и установена служебна необходимост.

В тази връзка следва да се отбележи, че в представения формуляр за годишната оценка на изпълнението на длъжността от страна на О., е че изпълнението надвишава изискванията и това е станало на 20. 01. 2026 г., т.е. по-малко от 2 месеца преди да се приеме, че е налице служебна необходимост от прекратяване на преназначаването.

Неизлагането на мотиви в тази насока съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта по см. на чл. 146, ал. 1, т. 3 АПК. В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

От друга страна, съдът намира, че е налице и нарушение на материалния закон.

Видно е, че разпоредбата на чл. 82а, ал. 1 от ЗДСл предвижда срок за преназначаване, като в конкретния случай и в двете заповеди за преназначаване на О., не е предвиден такъв срок. Посочено е единствено, до назначаване на титуляр на длъжността, но не повече от 4 години.

Всъщност в заповедта за преназначаване са сочи недвусмислено, че преназначаването е до назначаване на титуляр, но не повече от 4 години. В случая е безспорно, че титуляр не е назначен, а в същото време, не са минали повече от 4 години от преназначаването, поради което не са налице законовите предпоставки за прекратяването на това преназначаване.

Законът предвижда максимален срок на временното преназначаване – 4 години, като с оглед спазването на изискването за стабилитет на служебното правоотношение е необходимо, още при издаването на заповед за временно преназначаване, да бъде посочен срокът на същото или основанието, при настъпването на което временното преназначаване ще бъде прекратено – до назначаването на титуляр, каквото не е налице.

В случаите, в които в заповедта за временно преназначаване не е посочен срокът на същото, е необходимо и задължително да бъдат мотивирани причините, поради които временното преназначаване се прекратява, за да може да се провери дали органът, действайки в условията на оперативна самостоятелност, упражнява правата си разумно, добросъвестно и справедливо, и дали административният акт и неговото изпълнение засягат правата и законните интереси на служителя в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която е издаден.

Поради тази причина, след като органът по назначаването иска едностранно да прекрати това временно преназначаване, преди изтичане на максимално предвидения в закона срок, което е в оперативната му самостоятелност, то той дължи излагане на мотиви кое налага прекратяването.

Както се посочи по-горе, в конкретния случай не са изложени никакви мотиви, които са довели до издаването на оспорения акт, поради което макар и издаден при условията на оперативна самостоятелност, това е пречка съдът да провери дали административния орган не е упражнил превратно своите правомощия. При липсата на ясни и конкретно изложени от органа съображения, какво е наложило прекратяване на временното преназначаване следва да се приеме, че оспорваната заповед е издадена в нарушение на целта на закона. В този смисъл е и Решение № 12805 от 11.12.2025 г. на ВАС по адм. д. № 7835/2025 г., V отд.

Съдът намира за неоснователни доводите изложени в писмените бележки на процесуалния

представител на ответника, че с подаването на заявление за преназначаване жалбоподателката е изразила и съгласие временното преназначаване да се прекрати предсрочно по искане на държавния служител или органа по назначаването.

Т. съгласие действително е посочено, но предварителния отказ от права е недействителен, поради което не може административния орган изначално да се позове на това съгласие, а следва да обоснове причините за прекратяване на преназначаването. Неоснователно е и позоваването в писмените бележки на ответника, на цитирана съдебна практика на ВАС, която макар и по сходни случаи на упражнена оперативна самостоятелност, не отчита спецификацията на конкретния случай, в който не са изложени никакви мотиви относно необходимостта от издаването на акта и причините за това.

В този смисъл буди недоумение посоченото от ответника решение по адм. д. № 2127 / 2024 г. по описа на ВАС, тъй като противно на изложеното в писмените бележки, с него всъщност се приема, че поради липса на посочване на фактическите основания за издаването ѝ, оспорената в това производство заповед за преназначаване е незаконосъобразна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и при несъответствие с целта на закона - отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

При този изход на делото и в съответствие с разпоредбата на чл. 143 от АПК в полза на оспорвания следва да се присъдят направените по делото разноски, които са в размер на 520 евро адвокатско възнаграждение, за което са представени доказателства за заплащането му.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на В. Р. О., ЕГН [ЕГН], Заповед № ЧР-285 / 13. 03. 2026 г. на министъра на електронното управление.

ОСЪЖДА Министерството на електронното управление да заплати на В. Р. О., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 520 (петстотин и двадесет) евро.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪД

ИЯ: